

**Consiliul Superior al Magistraturii
Institutul Național al Magistraturii**

**Concurs de admitere în magistratură
octombrie 2022 – iunie 2023**

**PROCES VERBAL
de soluționare a contestațiilor la barem pentru disciplina
Drept civil și Drept procesual civil**

14 februarie 2023

Întocmit de Comisia de soluționare a contestațiilor – Drept civil și Drept procesual civil, cu privire la contestațiile la barem de notare și evaluare, în temeiul art. 23 alin. (4), coroborat cu art. 20 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură, referitoare la baremul stabilit la Drept civil și Drept procesual civil – proba scrisă de verificare a cunoștințelor juridice.

Au fost formulate contestații astfel:

Subiectul I – cerințe drept civil – punctul 3

Contestația nu este neîntemeiată. După cum rezultă din enunțul speței reclamantul a investit instanța cu o acțiune având ca obiect pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de act autentic astupră unei cote de 1/2 din terenul în suprafață de 1200 mp și partajarea în natură a respectivului teren, iar cerința de drept civil de la punctul 3 avea în vedere soluția pe care instanța urma să o pronunțe cu privire la cererea principală formulată de reclamant.

Potrivit art.30 alin.(2) și alin.(3) Cod procedură civilă cererile în justiție sunt: principale, accesori, adiționale și incidentale, cererea principală fiind cererea introductivă de instanță, care poate cuprinde atât capete principale cât și capete accesori.

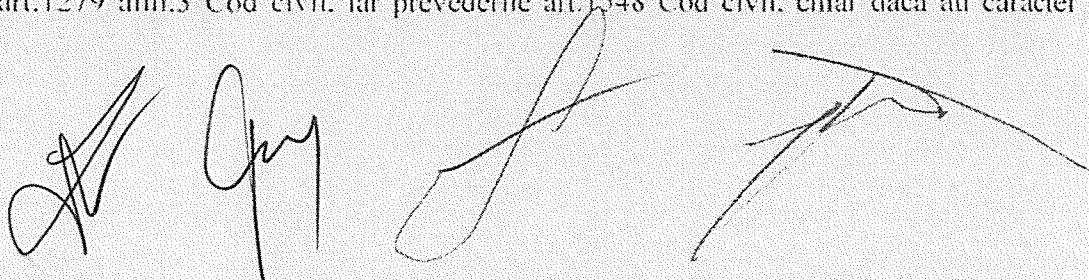
Astfel, de vreme ce la punctul 3 se solicită să se explice argumentat soluția pe care ar putea să o pronunțe instanța cu privire la cererea principală formulată de AR, se impunea să se analizeze atât capătul de cerere având ca obiect pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de act autentic, cât și cel având ca obiect partajarea în natură a terenului.

Subiectul I – cerințe drept civil – punctul 4

Contestația este neîntemeiată. Cerința de a argumenta detaliat soluția pe care o va da instanța asupra cererii de pronunțare a unei hotărâri care să țină loc de contract este una clară, care se circumscrise, de altfel, activității unui magistrat de motivare a soluțiilor pe care le dispune.

Condiția ca bunul să fie în circuitul civil prezintă relevanță, raportat la datele speței, având în vedere că în cuprinsul acesteia s-a făcut vorbire despre existența unei clauze de inalienabilitate.

Tot astfel, refuzul nejustificat al promitentului-vânzător de a încheia contractul reprezentă o condiție esențială pentru pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de contract, prevăzută în mod expres de art.1279 alin.3 Cod civil, iar prevederile art.1548 Cod civil, chiar dacă au caracter general, sunt

deopotrivă aplicabile în completarea dispozițiilor legale speciale, reglementând prezumția de culpă în materia răspunderii civile contractuale.

Cât privește alegațiile potrivit cărora ar trebui punctate în barem și alte condiții, precum cele referitoare la capacitatea părților de a vinde și de a cumpăra ori cele privind prețul, acestea nu pot fi primite, întrucât excedează datelor speței.

Subiectul II – cerințe drept civil – punctul 3

Contestatorul a apreciat neîntemeiat că părătul putea fi obligat la plata dobânzii legale penalizatoare din ziua când i-a fost remisă suma de bani cu titlu de împrumut, iar nu de la data scadentei, invocând în acest sens dispozițiile art. 2169 Cod civil.

În acord cu dispozițiile art. 1535 alin. (1) Cod civil, *în cazul în care o sumă de bani nu este plătită la scadență, creditorul are dreptul la daune moratorii, de la scadență pînă în momentul platii, în quantumul convenit de părți sau, în lipsă, în cel prevăzut de lege.*

A fost confundată dobânda legală penalizatoare cu dobânda legală remuneratorie, cele două categorii de dobânzi având natură distincță. Astfel, dobânda remuneratorie reprezintă dobânda datorată de debitorul obligației de a da o sumă de bani la un anumit termen, calculată pentru perioada anterioară implementării scadentei, iar dobânda penalizatoare este definită ca fiind dobânda datorată de debitorul obligației de a da suma de bani pentru neîndeplinirea acestei obligații la scadență. Cu alte cuvinte, dobânda remuneratorie, la care face trimitere contestatorul, reprezintă suma de bani pe care debitorul trebuie să o platească creditorului, motivat de faptul că i-a folosit în mod temporar capitalul, fiind un echivalent al folosinței capitalului, în vreme ce dobânda penalizatoare este datorată de către debitor pentru neplata la scadență a sumei de bani pe care trebuie să o remită creditorului, având natură juridică de daună moratorie (fiind datorată ca atare, din chiar ziua exigibilității împrumutului).

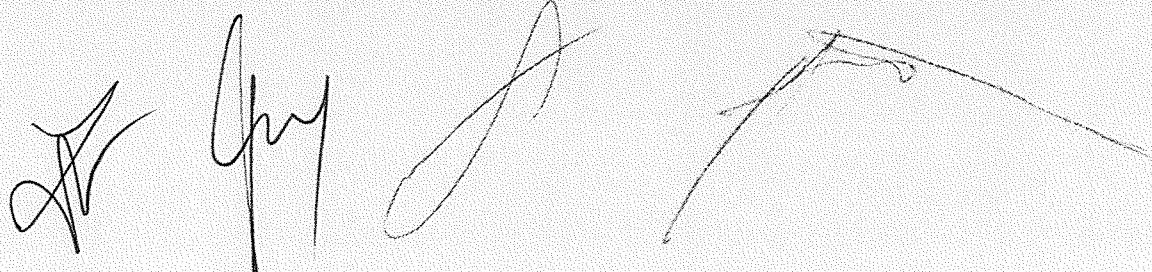
Art. 2169 Cod civil reglementează cursarea dobânzii în privința împrumutului de consumație prevăzând că suma de bani împrumutată este purtătoare de dobândă din ziua în care a fost remisă împrumutatului, ipoteză ce vizează dobânda remuneratorie, în vreme ce subiectul de concurs în discuție urmărea să verifice momentul de la care putea fi percepută de către creditor dobânda legală penalizatoare aferentă împrumutului acordat.

Subiectul I – cerințe drept procesual civil – punctul 1

Contestațiile sunt neîntemeiate.

În cuprinsul uneia dintre contestații în mod eronat se susține că ar mai exista o greșală a instanței care se impunea a fi punctată – comunicarea rezoluției către părăt la domiciliul său, iar nu la domiciliul procesual ales – deoarece din datele speței rezultă că rezoluția de complinire a lipsurilor a fost comunicată reclamantului, iar nu părătului. În cazul în care în cuprinsul contestației este o eroare materială fiind avută în vedere situația reclamantului căruia i-a fost comunicată rezoluția de complinire a lipsurilor, acest lucru nu schimbă soluția, deoarece a accepta susținerea candidatului că rezoluția nu a fost comunicată la domiciliul procesual ales la reclamantului ar semnifica să fie adăugate elemente în conținutul speței, fapt nepermis. Din enunțul speței rezultă clar că rezoluția a fost comunicată reclamantului, care a formulat răspuns, iar în cauză se impunea să se verifice legalitatea măsurii instanței de anulare a cererii de chemare în judecată ținând seama de motivarea instanței, iar nu aspecte străine de conținutul speței.

Doi candidați mai susțin că se impune a se avea în vedere și faptul că reclamantul cunoaște CNP-ul părătului deoarece între părți fusese încheiată o promisiune bilaterală de vânzare autentificată la data de 5.12.2022, însă acest aspect nu rezultă din datele speței, cu atât mai mult cu cât s-a menționat în mod expres că reclamantul a declarat că nu cunoaște CNP-ul părătului. După cum rezultă din coroborarea prevederilor art. 194 lit. a teza a II-a și art. 196 Cod procedură civilă reclamantul trebuie să indice codul numeric personal al părătului în măsura în care îl cunoaște, iar în cazul în care acesta arată că nu cunoaște

aceste date cererea de chemare în judecată nu poate fi anulată. Consecvent soluția din barem este în concordanță cu prevederile legale.

Prin intermediul unei alte contestații s-a susținut că la lit. b din barem să afirme în mod eronat că instanța a greșit când a dispus anularea cererii pe motiv că a dispărut cauza nulității până la data pronunțării asupra excepției, făcându-se trimitere la prevederile art.200 alin.7 teza finală din Codul de procedură civilă. Contestația este neîntemeiată, întrucât textul de lege invocat, respectiv art.200 alin.7 teza ultimă din Codul procedură civilă, reglementează soluțiile pe care le poate dispune instanța asupra cererii de reexaminare, care poate fi admisă dacă neregularitățile au fost înălțurate în termenul acordat conform alin.3 (în 10 zile de la primirea comunicării). Prin această dispoziție se înținde la evitarea admiterii unor cereri de reexaminare în situațiile în care neregularitățile ar fi înălțurate ulterior pronunțării măsurii anulării cererii. În schimb, căt timp nu s-a dispus anularea cererii, iar neregularitatea este înălțată de parte, sunt incidente prevederile art.177 alin.3 Cod procedură civilă, conform cărori *actul de procedură nu va fi anulat dacă până la momentul pronunțării asupra excepției de nulitate a dispărut cauza acesteia*.

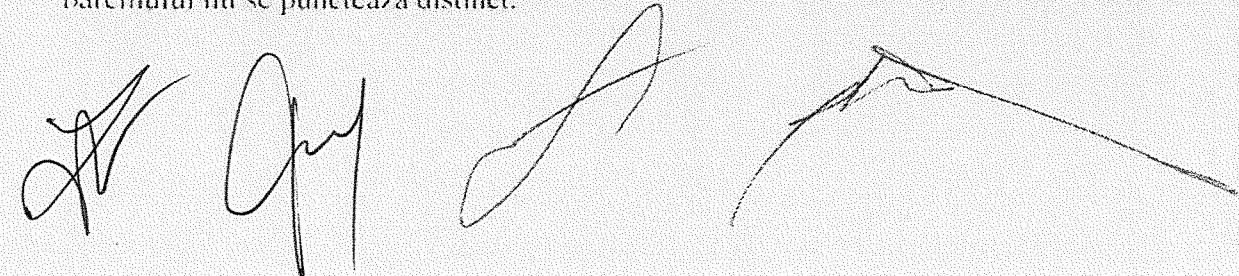
Neîntemeiată este și contestația prin care se arată că trebuie punetă și saptul că instanța în mod eronat nu a dispus comunicarea către părăt a întâmpinării la cererea reconvențională formulată în cauză, cătă vreme nu este contestată rezolvarea dată subiectului în discuție, indicată și detaliată în cuprinsul baremului, ci se urmărește modificarea baremului prin completarea sa, în sensul punctării și a măsurii identificate de către contestator.

Subiectul I - cerințe drept procesual civil – punctul 2

Contestațiile sunt neîntemeiate. Prin calificarea primului capăt al cererii reconvenționale ca a fi o cerere în nulitate relativă, iar nu una în nulitate absolută, nu se incalcă dreptul de dispoziție al părților de vreme ce art.22 alin.(2) și alin. (4) Cod procedură civilă permite judecătorului să dea sau să restabilească calificarea corectă a actelor sau lăptelor deduse judecății, să dispună administrarea de probe sau alte măsuri legale, chiar dacă părțile se împotrivesc. Cerința legală este aceea că măsurile sau calificarea cererilor să fie pusă în discuția părților, astfel că soluția punctată în barem respectă prevederile art.14 și art.22 Cod procedură civilă. Consecvent nu poate fi primită nici solicitare de modificare a baremului aferent punctului 3 în sensul reținerii imprescriptibilității cererii de constatare a nulității absolute.

S-a mai solicitat anularea cerintelor de concurs cu nr. 2, 3 și 4 de la Subiectul I - Cerințe de drept procesual civil și acordarea punctajului corespunzător tuturor candidaților, apreciind că prin modalitatea de elaborare a subiectelor de concurs și a baremelor de evaluare nu a fost respectată o pondere egală între disciplinele de concurs, materiei de drept civil fiindu-i alocate aproximativ 6 puncte, iar materiei de drept procesual doar 3,5 puncte, contrar dispozițiilor art. 10 alin. (1) pct. 1 lit. e) pct. i) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură. În esență, în motivarea contestației, s-a arătat că subiectul de la pct. 2 este doar în parte de drept procesual civil, cum rezultă din baremul afișat, fiind în discuție nulitatea actului juridic pentru vicii de consimțământ (art. 1214 Cod civil – dolul) – instituție de drept civil. De asemenea, potrivit baremului, în punctarea răspunsului la cerințele subiectului de la pct. 3 lit. a) și c), prevalează verificarea unor noțiuni de drept civil, nu de drept procesual civil, cum rezultă și din prevederile legale indicate în cuprinsul baremului. Mergand pe același raționament, s-a arătat că și baremul privind cerința de concurs de la pct. 4 nu se limitează la verificarea și punctarea doar a unor noțiuni de drept procesual civil, ci cuprinde și punctarea unor noțiuni din materia dreptului civil.

Sub un prim aspect, se constată că aspectele semnalate de către contestator nici nu pot fi valorificate drept contestații la barem, necuprinzând niciun fel de critici care să vizeze rezolvările punctuale date subiectelor. Totodată, aşa cum s-a indicat, textele de lege menționate în cuprinsul baremului nu se punctează distinct.

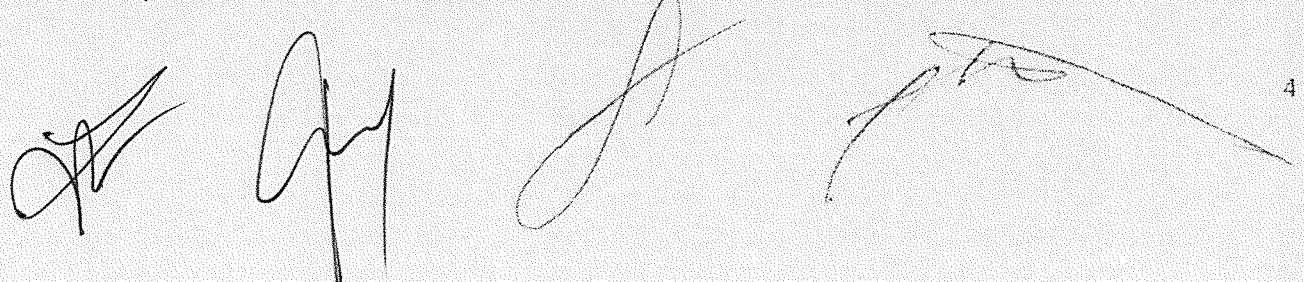
Mai mult, contrar celor arătate în susținerea contestației, cerința de concurs de la pct. 2 vizând verificarea unor cerințe de drept procesual civil a constat în argumentarea dacă instanța a procedat corect la termenul de judecată din 23.05.2022, atunci când a dispus calificarea cererii în nulitate absolută ca fiind una în nulitate relativă pentru dol, fără a pune în prealabil măsura în discuția părților, urmărindu-se astfel să se verifice cunoștințele candidaților cu referire la respectarea de către instanță a principiului contradictorialității, nu aspecte de drept substanțial referitoare la nulitatea actului juridic pentru vicii de consumămant (dol).

Cum s-a arătat și în baremul afișat, deși calificarea cererii ca fiind una în nulitate relativă a fost corectă, modul în care a procedat instanța a fost greșit, cătă vreme respectivă chestiune de drept nu a fost pusă anterior în dezbaterea părților, prin nepunerea în discuție a calificării cererii în sensul arătat nesocotindu-se principiul contradictorialității (art. 14 Cod procedură civilă). S-a indicat astfel că, potrivit legii, judecătorul este cel care dă sau restabilește calificarea juridică a actelor și faptelor deduse judecății, chiar dacă părțile le-au dat o altă denumire, însă este obligat să pună în discuția părților calificarea juridică exactă (art. 22 alin. (4) Cod procedură civilă), ceea ce în spătă nu a făcut, cu consecința încalcării principiului contradictorialității ce guvernează procesul civil – interesând respectarea de către instanță a exigentelor procedurale mai sus arătate la dispunerea respectivei măsuri de calificare a acțiunii sub aspectul cauzei de nulitate invocate.

Împrejurarea că prin contestația formulată se speculează asupra unei eventuale punctări partiale a răspunsului legat de corecta calificare a cererii ca fiind una în nulitate relativă, distinct de punctarea răspunsului vizând greșita calificare a cererii din punct de vedere procedural, fără punerea sa în dezbaterea contradictoriei a părții ori a oricărora alte formulări echivalente care exprimă respectivă idee indicată și în barem sau modalitatea de acordare a punctajului, pentru ipoteza în care subiectul ar fi rezolvat numai în parte, anticipatează în fapt contestațiile la corectarea hotărârîi (respectiv la punctajului ce va fi acordat în urma corectării), nefind ca altare veritabile contestații la barem.

De asemenea, cerințele de la pct. 3 urmăresc să verifice tot cunoștințe de drept procesual civil, candidații având să explice, motivat, cum urmează a fi soluționate excepțiile procesuale ce au fost unite cu fondul, respectiv dacă acestea urmează a fi admise sau, după caz, respinse și argumentele care justifică soluția corectă în spătă. Or, analiza excepției prescripției extintive a unei acțiuni civile implică, plecând de la obiectul acțiunii (în spătă, pronunțarea unei hotărâri care să tină loc de act autentic, respectiv anularea actului juridic reprezentat de promisiunca bilaterală de vânzare-cumpărare pentru vicierea consumămantului prin dol), stabilirea după caz a termenului general sau special de prescripție aplicabil, căt și a momentului de la care începe acesta să curgă în contextul dat, pentru a putea fi concluzionat dacă, în raport de elementele din spătă, a operat sau nu stingerea dreptului material la acțiune (înglobând astfel însăși motivarea soluției asupra excepțiilor procesuale). Fiind în discuție eventuala incidentă a prescripției extintive, instituție a cărei reglementare se regăsește în Codul civil, soluționarea excepțiilor procesuale de fond în discuție era întrinsec legată de verificarea aspectelor mai sus arătate (stabilirea termenului de prescripție și a momentului de la care acesta începe să curgă), cerințele punctate în cadrul baremului fiind astfel indisolubil legate de justă soluționare a excepțiilor procesuale în cauză, cerință ce reprezenta chiar subiectul de concurs la care trebuia răspuns.

Necontestat, și subiectul de la pct. 4 privind calificarea cererii de pronunțare a unei hotărâri care să tină loc de act autentic după criteriile clasificării acțiunilor în justiție, urmărea prin chiar obiectul cerinței verificarea unor noțiuni de drept procesul civil, simpla referință în barem la dispozițiilor art. 1669 Cod civil ce reglementează instituția promisiunii de vânzare-cumpărare, nefiind de natură să ateste contrariul, rationamentul contestatorului fiind unul eronat, plecând de la premisa eronată a punctării distincte a dispozițiilor legale indicate în barem și pierzând din vedere chiar substanța cerintelor de drept procesual a căror verificare se urmărea, pornind de la enunțul întrebărilor și așezarea lor topografică, noțiunile de drept substanțial surprinse de problematica cerintelor în discuție fiind indisolubil legate de justă și completa soluționare a respectivelor cerințele de concurs.

4

Subiectul I - cerințe drept procesual civil – punctul 3
Contestațiile sunt neîntemeiate.

Referitor la soluția de la litera a se observă că soluția de respingere a excepției prescripției dreptului material la acțiune, cu motivarea neimplinirii termenului de prescripție de 6 luni, prevăzut de art. 1.669 alin. 2 Cod Civil, este intemeiată, în raport de datele concrete ale speței.

Astfel, incontestabil, dreptul la acțiune al reclamantului, în ceea ce privește primul capăt principal al acțiunii introductive, a fost exercitat, potrivit datelor furnizate de speță, înaintul termenului special de prescripție de 6 luni, prevăzut de art. 1.669 alin. 2 Cod Civil, acțiunea fiind introdusă la data de 10.03.2022, în condițiile în care contractul trebuia încheiat la data de 25.11.2021.

Argumentele contrare din cadrul a două contestații se subsumează invocării și dovedirii de către reclamantul-cumpărător, astfel cum rezultă din celelalte date ale speței, a transmiterii de către părăt a posesiei și folosința bunului promis, încă de la data încheierii antecontractului, situație în care termenul de prescripție special nu a început să curgă, fiind considerat, potrivit jurisprudenței instanței supreme (decizia civilă nr. 2410/24.11.2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție) un act de recunoaștere tacită a părătului în privința obligațiilor asumate prin antecontract, ce se înadrează în cazurile de intrerupere a prescripției, prevăzute de art. 2.537 alin. 1 pet. 1 Cod Civil, raportate la art. 2.538 alin. 1 și 2 Cod Civil.

ACESTE STĂTUARI JURISPRUDENȚIALE NU PUTEAU ÎNSĂ CONSTITUI CONSIDERENȚELE INSTANȚEI ÎN PRIVINȚA SOLUȚIEI DE RESPINGERE A EXCEPȚIEI, ÎNTRUCÂT DREPTUL LA ACȚIUNE A FOST EXERCITAT ÎN MOD CERT DE RECLAMANT ÎN TERMENUL SPECIAL DE PREScriPȚIE, ANALIZA ÎNDEPLINIRII ACESTEI CERINȚE LEGALE IMPUNÂNDU-SE A LÎ SĂCUTĂ DE INSTANȚĂ ÎN MOD PRIORITAR.

Numai în situația în care, din datele speței, ar fi rezultat că dreptul reclamantului la acțiune a fost exercitat în afara termenului special de prescripție s-ar fi impus să se analizeze incidența vreunui dintre cazurile de intrerupere sau suspendare a cursului prescripției.

Printr-o altă contestație s-a solicitat acordarea punctajului cerințelor de drept procesual civil aferente punctului 3 și în situația în care soluțiile ce urmează să pronunțate asupra excepțiilor invocate au fost arătate cu ocazia rezolvării cerințelor de drept civil de la punctul 4, dat fiind că plasarea acestui subiect de la punctul 3 în materia dreptului procesual civil se poate înțelege că ceea ce s-a cerut este a se arăta efectiv modul în care vor fi soluționate excepțiile, din perspectiva dreptului procesual, iar nu din perspectiva dreptului substanțial; aceasta în condițiile în care, două din cele trei excepții unite cu fondul vizează exclusiv aspecte de drept civil, în acest sens fiind eronată indicarea dispozițiilor art. 1.669 Cod procedură civilă, în loc de Cod Civil.

În mod evident cerințele de drept procesual civil aferente punctelor 3 și 4 sunt distințe și nu pot crea nicio confuzie în privința verificării cunoștințelor teoretice și practice de drept, indisolubil legale între materiile de drept procesual civil și drept civil substanțial, prin prisma modalității de soluționare, precum și a considerențelor avute în vedere de instanță cu prilejul pronunțării asupra acestor excepții.

Așadar, în mod evident respectivele excepții, unite cu fondul cauzei în temeiul dispozițiilor art. 248 alin. 4 Cod procedură civilă, au presupus ca pentru explicarea modalității de soluționare să fie avute în vedere prevederile legale din materia dreptului civil substanțial aplicabil speței, în condițiile în care au fost necesare verificări asupra însăși temeiniciiei drepturilor afirmate în justiție.

Referitor la indicarea în barem a dispozițiilor art. 1.669, ca fiind prevăzute de Codul de procedură civilă, în loc de Cod Civil, aceasta nu constituie decât o simplă eroare materială, ce nu are absolut nicio relevanță sub aspectul stabilității cerințelor punctate în barem, aferente punctului 3 lit. a), în condițiile în care indicarea între paranteze a respectivului textului de lege nu a fost prevăzută de barem pentru a fi punctată distinct, conform notei inserate expres la sfârșitul baremului.

Referitor la răspunsul de la litera b s-a apreciat că excepția prematurității cererii de partaj trebuie admisă, dar fiind că excepția prematurității presupune că dreptul material la acțiune fie nu este actual, fie este afectat de o condiție sau un termen; în materia drepturilor reale, raportat la dispozițiile art. 885

alin. 2 și 4 Cod civil, pierderea/stingerea dreptului poate interveni prin radieră din cartea funciară care se poate realiza, fie prin consimțământul titularului, fie prin hotărâre judecătorească de suplinire a consimțământului acestuia, în speță, hotărârea judecătorească pronunțată în acest sens nefiind definitivă; motivarea din barem face trimitere la dispozițiile legale privind interesul de a acționa, acesta fiind apreciat ca născut și actual pentru că dreptul este născut și actual, aceste premise neregăsindu-se în speță, întrucât un drept născut și actual nu poate fi sub condiție suspensivă, cum este cazul unui drept pentru care legea prevede expres că dreptul se naște prin hotărâre definitivă; un astfel de drept/interes care nu este născut și actual este reglementat distinct, prin dispozițiile art. 33 teza a II-a Cod procedură civilă.

Cerințele baremului stabilit pentru evaluarea de la pct. 3 lit. b) sunt clare și precise în privința, atât a soluției de respingere a excepției prematurității, cât și în ceea ce considerentelor teoretice de drept procesual civil avute în vedere.

Astfel, este evident raportat la datele speței caracterul accesoriu al cererii de partaj în raport de primul capăt de cerere, ambele petite deduse judecății putând coexista simultan în cadrul aceleiași acțiuni civile, conform clasificării cererilor în justiție reglementată de art. 30 alin. 3 și 4 Cod procedură civilă.

Așadar, interesul/dreptul reclamantului la acțiune este justificat și îndeplinește condițiile de fi născut și actual, prevăzute de art. 32 alin. 1 lit. d), raportat la 33 teza I Cod procedură civilă, în privința capătului accesoriu al cererii de partaj, dată fiind interdependența acestuia față de soluția de admiterere a primului capăt de cerere ce are ca efect constatarea calității de coproprietar a reclamantului asupra terenului.

Faptul că, în privința acestor drepturi ce constituie obiectul ambelor capete de cerere, atât principal, cât și accesoriu, reclamantul urmează să poată dispune după consolidarea acestora prin rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești, nu schimbă cu nimic interesul dreptul născut și actual al reclamantului de a acționa în justiție în cadrul aceluiasi proces pentru tranșarea definitivă a stării de indiviziune, motiv pentru care se impune și se justifică cu prisosință soluția de respingere a excepției prematurității invocată de părăt.

Interesul dreptul reclamantului, de a acționa în sensul formulării cererii accesoriu de partaj, în niciun caz nu poate fi apreciat ca fiind nenăscut și neactual, raportat la dispozițiile art. 885 alin. 2 și 4 Cod civil, cum vădit neîntemeiat se invocă în cadrul contestației. Rămânerea definitivă a capătului principal de cerere nu constituie o condiție suspensivă pentru exercitarea concomitență a celui de-al doilea capăt de cerere accesoriu, ei un efect al caracterului executoriu al rămânerii definitive a hotărârii instanței, în privința constatării calității de coproprietar a reclamantului asupra terenului, fapt ce îl îndreptățește pe reclamant, în virtutea unui interes născut și actual, să solicite și partajul în cadrul aceluiasi demers în justiție.

Neîntemeiată este și contestația care vizează răspunsul de la punctul 3 litera c. Candidatul susține că în speță, prin modalitatea în care a fost prezentată, nu a rezultat existența vieiului de consimțământ al dolului, astfel cum îl invocase părătul, motiv pentru care nu se poate soluționa excepția prescripției acțiunii în anulare în sensul admiterii, însă potrivit art. 248 alin.(1) Cod procedură civilă *instanța se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și a celor de fond care fac imutabilă, în tot sau in parte, administrarea de probe ori, după caz, cercetarea în fond a cauzei*. Astfel, pentru soluționarea excepției prescripției dreptului material la acțiune nu prezintă relevanță soluția pe fondul cauzei (respectiv analiza existenței sau inexistenței vieiului de consimțământ al dolului), admiterea excepției impiedicând tocmai analiza temeinicii susținerilor părătului – reclamant.

Subiectul I – cerințe drept procesual civil – punctul 4

Contestatorii sunt nemulțumiți de faptul că nu se acordă punctaj și pentru menționarea că cererea de pronunțare a unei hotărâri care să ţină loc de act autentic reprezintă o acțiune în realizare, baremul surprinzând, în opinia candidaților, criteriile de clasificare a cererilor în justiție doar în parte.

Contestațiile nu pot fi valorificate, urmărindu-se, în lăpt, completarea baremului de notare și

evaluare, nefiind cuprinse ori expuse critici punctuale care să vizeze rezolvarea dată subiectului de concurs.

Nu pot fi primite nici eventualele critici care antamează modalitatea de acordare a punctajului, pentru ipoteza în care subiectul ar fi rezolvat numai în parte, eventualele nemulțumiri ale candidatului cu privire la corectarea lucărării și nota obținută putând face obiectul contestației prevăzute de art. 23 alin. (8) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură.

Subiectul I – cerințe drept procesual civil – punctul 5

Contestațiile sunt neîntemeiate. Astfel cum rezultă din datele speței, la termenul de judecată din data de 23.05.2022, instanța a pus în vedere ambelor părți să formuleze interogatoriul, sub sancțiunea decăderii din probă, și să se prezinte pentru a răspunde la acesta. Reiese că proba cu interogatoriul a fost încuițată ambelor părți, iar cerința a vizat legalitatea măsurilor instanței de la termenele din 20.06.2022 și 22.08.2022, și nu a celor dispuse la termenul din 23.05.2022. Așadar, candidații nu aveau o analiză în ce măsură instanța a procedat legal atunci când a dispus încuițarea probei cu interogatoriul pentru ambele părți (inelusiv din perspectiva respectării principiului contradictionalității), ci doar dacă măsurile ulterioare, de la termenele din 20.06.2022 și 22.08.2022, au fost sau nu corecte. Cu alte cuvinte, nu prezintă relevanță modalitatea în care proba cu interogatoriul a fost propusă de către părți sau încuițată de instanță, căt timp, din datele speței, reiese că s-a dispus administrarea ei. Mai mult, din cuprinsul speței nu rezultă că părățul ar fi invocat nelegală încuițare a probei cu interogatoriul reclamantului, pe motiv că nu ar fi solicitat-o, la fel cum nu reiese nici că această probă ar fi fost dispusă din oficiu de către instanță.

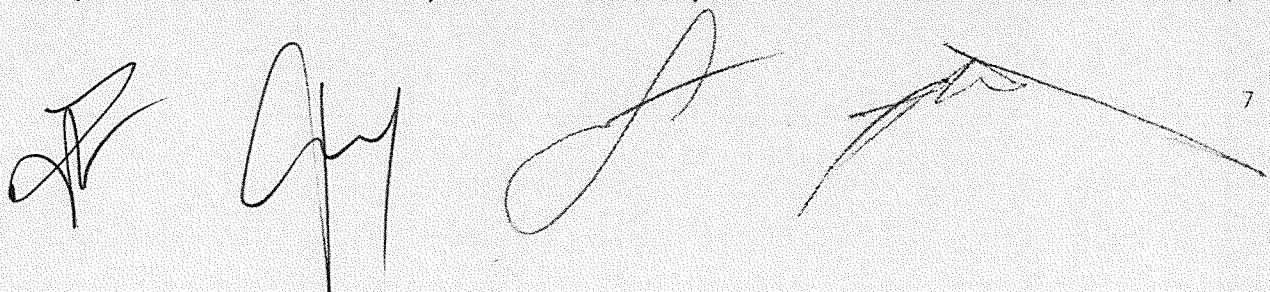
Este neîntemeiată și susținerea din cuprinsul unei contestații, potrivit căreia nu se poate dispune decăderea părățului din probă, intrucât, într-o astfel de situație, legea prevede o altă sancțiune, respectiv cea reglementată de art.358 Cod procedură civilă (neprezentarea la interogatoriul fiind asimilată unei mărturisiri depline ori unui început de doavadă). După cum reiese din datele speței, decăderea părățului AS din proba cu interogatoriul a fost dispusă de instanță pe motiv că acesta nu a prezentat interogatoriul pentru a fi administrat reclamantului AR, iar nu pentru că nu s-a prezentat personal pentru a răspunde la interogatoriul propus de reclamant. În această din urmă situație se poate face aplicarea dispozițiilor art.358 Cod procedură civilă. Prin urmare, în cadrul contestației se realizează o confuzie între sancțiunea care intervine în cazul neprezentării la interogatoriul, când se poate face aplicarea art.358 Cod procedură civilă, și sancțiunea care intervine în cazul omisiunii părții căreia i s-a încuițat proba cu interogatoriul părții adverse de a prezenta acest interogatoriul cu întrebările propuse, în vederea administrării, situație în care operează decăderea, conform art.185 Cod procedură civilă.

Prin intermediul unei alte contestații s-a susținut că cererile părățului-reclamant de la termenul de judecată din data de 22.08.2022 sunt întemeiate, raportat la solicitarea de aplicare a nulității parțiale a încheierii de ședință din data de 23.05.2022. Contestația este neîntemeiată întrucât pornește de la o premisă greșită. Astfel cum reiese din datele speței, la termenul de judecată din data de 22.08.2022, părățul AS a solicitat să se constate nulitatea parțială a ultimei încheieri de ședință, iar ultima încheiere de ședință era cea din 20.06.2022, când instanța a constatat decăderea părățului AS din proba cu interogatoriul, și nu încheierea din 23.05.2022, când s-a dispus asupra încuițării probelor, încheiere la care candidatul face referire.

Subiectul I – cerințe drept procesual civil – punctul 6

Contestațiile sunt neîntemeiate.

Două dintre contestații sunt identice, în privința susținerii că enunțul acestei întrebări este echivoc, prin formularea la modul general a întrebării "AD poate exercita calea apelului?" reieșind că cerința urmărită a fost aceea de a se preciza dacă intervenientul accesoriu ar avea calitate procesuală activă în promovarea căii de atac a apelului, iar obiectul apelului ar viza înlăturarea omisiunii instanței

de a se pronunță, prin hotărârea de dezinvestire, pe cererea de intervenție; ce-a de-a treia contestație vizează răspunsul din barem, ce excedează întrebării care era dacă AD poate sau nu exercita apel și nu care era calea prin care AD ar putea obține completarea hotărârii.

E-nunțul cerinței este clar și neechivoc, în niciun caz rațiunea și finalitatea urmărită a se verifica nepătrând și circumscrisă calității procesuale active a intervenientului accesoriu în promovarea căii de atac a apelului, iar rezolvarea dată în barem corespunde întrutotului situației juridice procesuale a intervenientului, asupra cererii căruia instanța a omis să se pronunțe pe fond, după ce anterior cererea să incidentală fusese admisă în principiu.

Așadar, prin cerința întrebării s-a urmărit indubitabil să se verifice cunoașterea dispozițiilor legii procesuale civile care, raportat la datele concrete ale spelei, prevăd ca mijloc procedural de remediere a unei astfel de omisiuni doar calea completării dispozitivului hotărârii, prevăzută de art. 444 alin. 1 Cod procedură civilă.

În consecință, obligativitatea urmării acestei proceduri a completării dispozitivului hotărârii, fiind imperativă și nu optională, validează cerințele, atât ale întrebării, cât și ale baremului, în sensul că nu se poate cere pe calea apelului completarea hotărârii pentru motivul omisiunii instanței de a se pronunța pe o astfel de cerere incidentală, conform prevederilor art. 445 Cod procedură civilă.

Subiectul II – cerințe drept procesual civil – punctul 1

Contestațiile sunt intemeiate. Astfel cum reiese din datele spelei, la termenul de judecată din data de 01.03.2022, reclamantul X, prezent personal, a semnat cererea de chemare în judecată. Prin urmare, raportat la prevederile art.196 alin.2 Cod procedură civilă, viciul de nelegalitate al cererii, constând în semnarea acesteia de către o persoană fără calitate de reprezentant, a fost acoperit. Atât timp cât cererea a fost semnată de reclamant personal, nu mai era necesară semnarea și de către reprezentantul convențional (avocat), iar amânarea judecății pentru a se depune împuternicirea avocațială nu se mai justifica, în condițiile în care nu se mai putea dispune anularea cererii.

Este adevărat că, astfel cum rezultă din interpretarea coroborată a art.85 alin.(1) și (2), a art.85 alin.(3) și a art.151 alin.(2), împuternicirea de a reprezenta o persoană fizică, dată unui avocat, se dovedește prin înseris, potrivit legilor de organizare și exercitare a profesiei, avocatul trebuie să depună împuternicire avocațială. Doar în ceea ce privește împuternicirea dată unei persoane care nu are calitatea de avocat, dreptul de reprezentare poate fi dat și prin declarație verbală făcută în fața instanței și consimmată în cuprinsul încheierii de sedință. Cu toate acestea, în spăta, instanța a procedat greșit, neimpunându-se amânarea cauzei pentru depunerea împuternicirii avocațiale deoarece, astfel, cum rezultă din datele spelei, reclamantul X, personal, a semnat în sedință publică cererea de chemare în judecată, motiv pentru care, raportat la dispozițiile art.196 alin.2 Cod procedură civilă, viciul a fost înălțurat, iar sanctiunea anulării cererii de chemare în judecată nu se mai putea dispune.

Admite contestațiile privind subiectul II – cerințe drept procesual civil – punctul 1.

Respinge celealte contestații ca neîntemeiate.

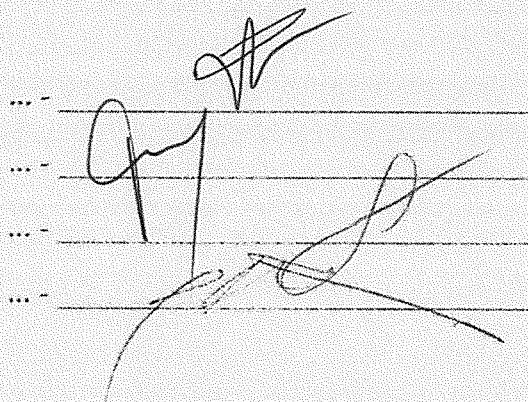
În temeiul art.20 alin.(4) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură, se corecteză baremul și se va acorda punctajul corespunzător întrebării respective candidaților care au indicat următorul răspuns:

Împuternicirea de a reprezenta o persoană fizică, dată unui avocat, se dovedește prin înseris, potrivit legilor de organizare și exercitare a profesiei, avocatul trebuie să depună împuternicire avocațială. Doar în ceea ce privește împuternicirea dată unei persoane care nu are calitatea de avocat, dreptul de reprezentare poate fi dat și prin declarație verbală făcută în fața instanței și consimmată în cuprinsul încheierii de sedință [art.85 alin.(1) și (2) interpretate per a contrario și art.85 alin.(3)],

art. 151 alin.(2)j.

Cu toate acestea, în speță, instanța a procedat greșit, neîmpunându-se amânamea cauzei pentru depunerea împuternicirii avocațiale deoarece, astfel cum rezultă din datele speței, reclamantul X, personal, a semnat în ședință publică cererea de chemare în judecată, motiv pentru care, raportat la dispozițiile art. 196 alin.2 Cod procedură civilă, viciul a fost înălțurat, iar sanctitatea anulării cererii de chemare în judecată nu se mai putea dispune.

Comisia de contestații,

A handwritten signature is written over four horizontal lines. The signature is fluid and cursive, appearing to read "Sf. Consiliu de Contestații". The lines are evenly spaced and extend across the width of the page.